

Но монахът не помръдна отъ мѣстото си. Не про-
дума. Тогава обзетъ отъ странно безпокойство, Бодуенъ
се доближи до него, помъчи се да надзърне въ лицето
му, полузакрито отъ капишона, потънало въ сѣнката на
слабо освѣтената стая. И изтрѣпна.

Съ бързо движение монахътъ отхвърли капишона си.
Свѣтлината на борината трепна възъ лицето му.

— Vous ! извика императорътъ. — Vous !

Потокъ отъ кръвъ нахлу въ бледото му лице, горчивъ
срамъ сведе челото му, трепна въ гласа му.

Съ отчаянъ стонъ Целгуба пристѣпи къмъ него, про-
стрѣ рѣще. Но той рѣзко я отблъсна. Бѣлото му чело се
навѣси, тънкитѣ му изящни ноздри трепнаха отъ негоду-
вание, въ очитѣ му се продънваха две сини бездни отъ
безгранична печаль и безгранично презрение. Той се из-
върна и притисна съ длани челото си.

Тя криво разбра движението му. Поклати глава и
тѣжно каза:

— Ти не знаешъ защо съмъ дошла! Не ме упрѣквай,
Бодуене. Смъртъ ме чака, ако Калоянъ узнае, че сега съмъ
тукъ... И все пакъ азъ дойдохъ... За тебе... за твое
добро... — тя отново приближи до него, сложи рѣще на
раменетѣ му, дѣхътъ ѝ парѣше съвсемъ близо до устнитѣ
му. Слушай... Азъ ще ти помогна да избѣгашъ... Да
избѣгаме — тя посочи съ рѣчка него и себе си — двама.
Далечъ отъ тукъ, отъ този затворъ, да избѣгаме въ Ви-
зансъ — тя посочи къмъ югъ — или другаде, въ Флан-
дрия, където искашъ... Азъ ще ти бъда жена, робиня,
каквато пожелаешъ... Да избѣгаме!.. — гласътъ ѝ чез-
нѣше отъ затаена мѣка и тревога; тя трескаво вливаше
прѣсти въ раменетѣ му, сълзи блеснаха въ чернитѣ ѝ очи
— да избѣгаме! Монахътъ Бенедиктъ знае всичко. Той ще
извести на брата ти Анри да ни чака при Димотихонъ.
А тукъ моитѣ кумани ще ни помогнатъ!

Бодуенъ слушаше вцепененъ. Отъ развълнуванитѣ ѝ
слова и неспокойни движения той разбра всичко. И все
пакъ не смѣеше да вѣрва. Струваше му се, че сънува. Ка-
къвъ бѣше този монахъ, който стоеше до него, стискаше